

ВИКТОРИЯ ШУАБ

Тази свирена песен

ВИКТОРИЯ ШУАБ

ТАЗИ
свирепа
ПЕСЕН

1

ЧУДОВИЩАТА ОТ ИСКРЕНОСТ

Превод от английски:
Елена Павлова

MAC

София

Victoria Schwab

THIS SAVAGE SONG

Copyright © 2016 by Victoria Schwab
All rights reserved.

Виктория Шуб

ТАЗИ СВИРЕПА ПЕСЕН

Превод: Елена Павлова

Дизайн на корицата: Стоян Атанасов, Kontur Creative

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

На странното, на лудото и на чудовищното.

*Мнозина човеци са чудовища и немалко чудовища
разиграват картиите на човечността.*

В. А. ВЕЙЛ¹

---

¹ Виктор Вейл, герой на В. Е. Шуаб от книгата Vicious („Свирен“). –
Бел. пр.

ПРЕЛЮДИЯ

КЕЙТ

В нощта, когато реши да изгори училищния параклис, Кейт Харкър не го направи от яд или на пияна глава. Беше отчаяна.

Пазеше палежа на църквата наистина като крайна мярка. Вече беше счупила носа на едно момиче, пушила в спалните помещения, преписала на първия изпит и упражнила словесно насилие над три монахини. Ала без значение какво правеше, академия „Света Агнес“ продължаваше да ѝ *процдава*. Това им беше проблемът на католическите училища. Виждаха в нея кандидатка за спасение.

Кейт обаче не се нуждаеше от спасяване, тя просто искаше да се махне оттук. Почти в полунощ тупна в тревата под прозореца на спалното. Частьт на вещиците, както навремето са му викали – онзи тъмен миг, когато неспокойните духове се пресягат към свободата. Неспокойните духове и тийнейджърките в капана на интернати, намиращи се твърде далеч от дома.

От спалното крило до „Параклиса на кръста“ минаваше поддържана каменна пътека и Кейт тръгна по нея, преметнала през рамо спортен сак. В него дрънчаха бутилки,

същински шпори в ритъма на крачките ѝ. Успя да натъпче вътре всички, с изключение на една от личните запаси на сестра Мерилий; беше пълна с вино милезим¹. Люлееше я в ръка.

Тихо и глухо започнаха да отмерват часа камбани, а звънът им се разнасяше от по-големия „Параклис на светците“, разположен от другата страна на кампуса. Той не оставаше без охрана – майка Алис, игуменка и директорка на училището, спеше в стая непосредствено до параклиса и, дори ако Кейт имаше желание да изгори точно онази сграда, не беше толкова глупава, че да добави и убийство към подпалвачеството. Не и когато за насилието се плащаше толкова висока цена.

Нощем вратите на по-малкия параклис се заключваха, но Кейт прибра ключа по-рано през деня, докато изтърпяваше поредната лекция на сестра Мерилий за търсенето на божията милост. Отключи си и остави сака непосредствено до вратата. Досега не беше виждала параклиса толкова тъмен, сините стъкла на витражите изглеждаха черни на лунната светлина. Дузина пейки отделяха Кейт от олтара и за момент почти ѝ стана съвестно, задето ще запали това уютно местенце. То обаче не бе единственият молитвен дом на училището – не беше дори най-хубавият – и ако монахините от „Света Агнес“ я бяха научили на нещо, то се отнасяше за важността на саможертвата.

Кейт прогори пътя си през гва интерната (метафорично казано) още през първата си година в изгнание, сменни един през втората и се надяваше с това вариантите да се изчерпят. Но баща ѝ беше твърдоглав (все на някого трябваше да се е метнала) и продължаваше да изравя нови. Четвъртото, реформаторско училище за проблемни юноши издържа близо година, преди да предаде духу. Петом-

---

¹ Вино от един сорт грозде и от една и съща реколта от наречена за „благодатна“ година; счита се за по-благородно и с богат вкус. – Бел. пр.

то, академия само за момчета, готова да направи изключение в замяна на солидно дарение, устиска само няколко крамки месеца, ала баща ѝ явно бе държал като коз в ръкава вече резервирано мястото в това адско манастирско училище, понеже запрати Кейт насам без гори и крамка отбивка обратно към град И.

Шест училища за пет години.

Но това щеше да е последното. Трябваше да е последно!

Кейт приклекна на дървения под, дръпна ципа на сака и се захвана за работа.

След заглъхването на камбаните нощта притихна зловещо, в параклиса се възцари призрачна тишина и момичето започна да си тананика, докато разопаковаше донесения алкохол: две бутилки „Джак“ и една почти пълна с водка, измъкнати от кутия с конфискувани блага, заедно с три бутилки домашно червено, уиски на едно десетилетие от барчето на майка Алис, а също и милезимът на сестра Мерилий. Тя ги нареди на задната пейка, преди да отиде до молитвените свещи. До трите етажа плитки стъклени подноси се намираше кутия с кибритени клечки, от старомодните – дълги и от дърво.

Все още тананикайки, Кейт се върна до барчето с напумку на пейката, развъртя капачките и извади тапите на различните бутилки, поля със съдържанието им седалкуме – рег след рег – като се опитваше максимално да пести течността. Задели уискито на майка Алис за дървената камедра отпред. Там стоеше отворена библия и, облагдана от суеверие, Кейт спаси книгата – изнесе я през отворената входна врата и я оставил на тревата отвън. Когато се върна в параклиса, влажната и сладка миризма на алкохол я блъсна в носа. Закашля се и изплюя кисела храчка.

Наг олтара в дъното на параклиса висеше масивно разпятие и гори в тъмната зала Кейт долавяще погледа на статуята върху себе си, докато видигаше клечката.

„Прости ми, отче, задето съгреших“, помисли си и я
грасна в касата на вратата.

– Нищо лично! – добави на глас, когато пламъчето избухна, внезапно и ярко. В течение на безкрайна секунда Кейт го гледаше как гори, а огънят се прокрадва към пръстите ѝ. После, преди да е стигнал твърде близо, пусна клечката върху най-блиската пейка. Тя прихвана незабавно и пламъкът се разгоря със звучно буууф, погълна първо алкохола, после захана и дървото под него. След малко пейките вече горяха, след тях пламна подът, накрая – и олтарът. Пожарът се разрастяваше ли, разрастяваше, от пламъче с размер на нокът до бушуваша хала и Кейт остана, омаяна, да го гледа как танцува и се камери, и погълща параклиса сантиметър по сантиметър, докато горещината и димът най-накрая не я прогониха навън в студената нощ.

Бягай, обади се глас в главата ѝ – мек, настоятелен, инстинктивен – докато параклисът гореше.

Тя устоя на копнежа и вместо това се отпусна на една пейка, на безопасно разстояние от пожара. Зае се да хълзга подметку напред-назад през вехнещата в края на лятото трева.

С присвирти очи успяваше да различи светлините на най-близкия сателитен град на хоризонта: Де Мойнс. Старомодно име, реликва от времето преди реконструкцията. Такива имаше половин дузина, разпръснати по периферията на Искреност – но нико един с над милион жители, населението им беше застопорено на място, заключено и никой от тях не светеше на столицата. Това беше идеята. Никой на искаше да привлече чудовищата. Или вниманието на Калъм Харкър.

Кейт си извади запалката – прекрасна сребърна вещ, която майка Алис ѝ бе конфискувала още първата седмица – и започна да я върти в ръце, за да спре треперенето им. Пробали се в начинанието, измъкна от джоба на блузата си цигара – друга плячка от кумията с конфискувани

Вещи – и я запали, като проследи танца на малкото синьо пламъче на фона на страховитата оранжева хала.

Дръпна си от цигарата и затвори очи. Запита се:
Къде си, Кейт?

Омкакто научи за теорията за безкрайните паралелни светове, за идеята, че жизненият път на човека не е права линия, а дърво, и всяко решение води до разклоняване, което поражда и различно Аз, се случваше се да се заиграва с такива въпроси. Харесваше ѝ представата, че има стомици различни Кейт и всяка живее стомици различни животи.

Може в някой от тях да липсват чудовища.

Може там семейството ѝ да бе още цяло.

Може тя и майка ѝ изобщо да не бяха напускали дома.

Може да не се бяха връщали.

Може едно, друго, трето – и ако съществуват стомици животи, стомици Кейт, тогава тя е само една от тях и то именно тази, която поначало е трябвало да бъде. Погледнато по този начин, ставаше по-лесно да прави необходимото, понеже имаше възможност да вярва, че някъде другаде друга нейна версия е в състояние да направи различен избор. Пада ѝ се по-добър – или поне по-простичък – живот. Нищо чудно дори тя самата да спестява мъките на двойничките си. Позволяваше на някоя друга Кейт да запази разума и сигурността си.

Къде си? – запита се.

Лежа в лилава. Взирал се в звездите.

Нощта е топла. Въздухът е чист.

Тревата хладенее под гърба ми.

В тъмното не се крият чудовища.

Колко горино, помисли си Кейт, а пред нея покривът на параклиса пропадна и блъвна вълна от жараба.

В далечината виеха сирени и, както си седеше, тя поправи гръб.

Започва се.

За броени минути момичетата се изсипаха от спалните помещения и майка Алис се появи по халат, бледото ѝ лице – оцветено в червено от сиянието на все още горящата църква. Преди пожарните да пристигнат и сирените да заглушат всичко друго, Кейт имаше удоволствието да чуе достолепната стара монахиня да изригва поредица живописни слова.

Дори католическите училища имат граница на търпението.

Час по-късно Кейт, с окованi в скума ръце, седеше на задната седалка на местна полицейска патрулка, пратена от Де Мойнс. Колата се носеше през нощта, втурнала се през тъмната шир, образувана от североизточния ъгъл на Искреност, и с приближаването си към столицата се отдалечаваше от безопасността на периферията.

Кейт се размърда на седалката, опитваше се да се намести по-удобно, докато патрулката набираше скорост. Искреност отстоеше на три дни път с кола, което предполагаше, че засега се намират на поне четири часа от края на Пустошта – ала нямаше начин редови полицейски служител да прекара подобна кола през онова място. Патрулката не разполагаше с особено солидна защита, само с желязна решемка и дълги фарове с УВС – с ултравиолетов спектър – прорязващи ярки черти през мрака.

Кокалчетата на шофьора върху Волана бяха побелели.

Кейт понечи да му каже да не се притеснява, поне засега – намираха се достатъчно далеч и по краишата на Искреност цареше относителна безопасност, защото никоя от тварите, гъмжащи в столицата, не виждаше причина да се впуска в Пустошта, за да се доберат до плячката отвъд, не и когато далеч по-близо до град И. имаше предостатъчно хора за плюскане. Ала ченгето стрелна Кейт с мръсен поглед и тя реши да го остави да се вару в собствен сос.

Завъртя глава и долепи здравото си ухо до кожената облегалка, а после се взря навън в мрака.

Пътят пред колата изглеждаше празен, нощта – плътна и тя започна да изучава отражението си в прозореца. Беше странно как на фона на тъмното стъкло изпъкват само очевидните черти – светла коса, заострена брадичка, тъмни очи – но не и белегът като засъхнала сълза в ъгълчето на окото, нито онзи, от слепоочието надолу покрай ухото до ръба на челюстта.

В „Света Агнес“ „Параклисът на кръста“ вероятно представляваше вече само овъглената черунка.

Нарастващата тълпа момичета по пижами се прекръстиха при видя му (Никол Тийк, чийто нос Кейт насокоро бе счупила, грейна в самодоволна усмишка, все едно нападателката ѝ щеше да получи каквото си е заслужила и не е искала да бъде заловена), а майка Алис се помоли за душата на ученичката си, докато я изпровождаше от поверената ѝ територия.

По живо, по здраво, „Света Агнес“!

Ченгето каза нещо, ала преди да стигнат до Кейт, думите му се напрошиха и от тях остана само приглушено мънкане.

– Какво? – попита тя, уж не проявявайки интерес, нищо че обръщаше глава.

– Почти пристигнахме – промърмори той, явно още кисел, задето го бяха заставили да я докара чак дотук, вместо да я хвърли да пренощува в някоя килия.

Подминаха табела – „380 km до град И.“ Приближаваха Пустошта – буфера между столицата и останалата част на територията. „Ров – помисли си Кейт, – ров със собствени чудовища. Нямаше ясна граница, разликата обаче се усещаше – същинска брегова линия, земята пропада под краката ти, макар да остава плоска. Последните градчета отстъпиха пред опустошени поля, а светът премина от спокоеен към *празен*.

Още няколко болезнено-мълчаливи километра – ченгето отказва да пусне радиото – и после бе нарушена монотонността на главния път от разклонение и патрулната кола отбива по него, колелата хлътнаха от асфалт на чакъл, преди сърдито да изскърцат на спиране.

Предчувствие сви леко гърдиите на Кейт, понеже ченгето включи прожекторите с УВС лампи и те хвърлиха дъга от светлина около колата. Не бяха сами – на банкета на тесния път беше спряно черно превозно средство с единствени признаци на живот УВС осветлението под шасито, червеното на стоповете и басовото ръмжено на двигателя. Кръгът от светлина на ченгето затанцува по металната мрежа, способна да пусне сто хиляди волта на всичко, което се приближи прекомерно. *Това* беше кола, създадена да пресича Пустошта и да се среща със заложилите засада в нея.

Кейт се усмихна – със същата усмишка Никол ще озарила пред параклиса – самодоволна, без да се виждат зъби-те. Усмишка не щастлива, а победоносна. Ченгето слезе, отвори вратата на пътничката си и я измъкна от задната седалка за лакътя. Отключи ѝ белезниците, като си мърмореше под нос за политика и привилегии, докато Кейт разтриве кумкуте си.

– Свободна ли съм?

Полицаят скръстти ръце. Тя го прие за помвърждение и тръгна към другата кола, но се обърна и подложи шена с думите:

– Имаш нещо мое.

Ченгето не помръдна.

Кейт присви очи. Щракна с пръсти и спътникът ѝ стрелна с поглед ръмжащия танк, преди да изрови сребърната запалка от джоба си.

Момичето сгъхна гладкия метал в юмрук и се обърна, но не преди да дочуе със здравото си ухо тихичкото „Кучка!“. Не си гage труда да поглежда през рамо. Качи се в друга-

та кола, отпусна се на кожената седалка и се заслуша в шума, който ченгето вдигаше. Шофьорът говореше по телефона. Срещна погледа ѝ в огледалото за обратно виждане.

– Аха, качих я. Аха, добре. Хубаво! – подаде мобилния назад през преградата и докато Кейт го вдигаше към лявото си ухо, сърцето ѝ се разтунка.

– *Кейтрин. Оливия. Харкър.*

Гласът по телефона тъктнеше гръмотевично, разтърсваше земята. Не силен, изпълнен обаче с мощ – такива изискват уважение, ако не внушават направо страх; Кейт упражняваше същия тон от години, но все пак неволно се разтрепесе цялата.

– Здравей, мамко. – Стараеш се гласът ѝ да не трепне.

– Гордееш ли се със себе си, Кейтрин?

Тя се вгледа в ноктите си.

– Доста.

– Със „Света Агнес“ ставам шест.

– Хмм? – престори се на неразбрала.

– Шест училища. За пет години.

– Е, сестрите казаха, че съм способна на всичко, стига да си го навия на пръста. Или това бяха суми на учителите в „Уайлд Прайър“? Започнах да им губя дирята.

– *Стига!* – Усети командата като удар в гърдите. – Не можеш да продължаваш по същия начин.

– Знам – отвърна момичето, борещо се да остане правилната Кейт, онази, която иска да стои редом с баща си и *заслужава* да е близо до него. Онази, която не се бои от нищо. И от никого. Дори от него. Не успя да докара самодоволната усмишва, но си я представи и задържа образа ѝ пред очите си.

– Знам – повтори. – И каскадите от този тип, предполагам, стават все по-трудни за покриване. И скъпу.

– Тогава защо...

– Знаеш защо, мамко – прекъсна баща си Кейт. – Знаеш какво искам!

ВИКТОРИЯ ШУАБ

20

Изслуша го как издиша в другия край на телефонната връзка и отпусна глава на кожената облегалка. През отворения шибидах на колата се виждаха звездите в гъстия мрак.

– Искам да се прибера у дома.